

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 14. De Mysterijs sacræ Passionis & speciatim de sudore sanguineo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

III CAPUT XIV.

De mysterijs Sacrae Passionis, & speciatim de

Sudore sanguineo.

Siquidem mysteria Passionis magnopere afficiunt ad templa adversa, nec modicè affligunt, eà compatisse, ad quām incitant animum, voluit illa Dominus huic sua Famula distinēte ac minutatim declarare, quia constituerat ipsam multis exercere doloribus significando illi, hunc esse affectum, quem Divina ejus Majestas preceperis à nobis desiderat. Ac proinde dum aliquid magnopere quereretur, se non sentire dolores Passionis Dominice, dixit illi: Semper versaris in cruce, & dicis, te non sentire meos dolores? hoc ipsum est sentire meos dolores, angi propter me, ejusmodi defideris. Quid vero illi quoad hæc mysteria evenerit, resert hunc in modum.

§. I.

Quodam die Sabbathi ante Dominicam Quinquagesimæ (anno 1623,) inter orandum, mihi revocavit Dominus in memoriam partem Evangelij, quod canitur illâ Dominicâ, & incipit: Ecce ascendimus Jerosolymâ, & consummabuntur, &c. impressitque meæ animæ memoriam suæ Passionis, ac Mortis tantâ vi, & cum iis supernaturalibus affectibus, ut totam occupaverit dolor, atque existimem me absque dubio, non solum in anima, sed etiam in corpore omnes dolores, ac tormenta, quæ Dominus sustinuit in sua Passione, pro mea capacitatem sustinuisse, eà vehementiâ, ut mihi viderer confici, atq; consumi dolore. Sicut enim nebula permeat hominem, qui se in illa diu detinet, itâ omnes cruciatus ac dolores Christi me sensim sine sensu permeaverunt, & commiseratio, quæ compatiebar Domino, fuit tam vehemens, quam si illum re ipsâ vidisssem patientem. Inter hæc ei dixi: DEUS meus, & Dominus mihi, quare Tua Majestas

Ge

volut tantum pati pro hominibus, cùm nos posses redimere unicâ sanguinis gutta, vel uno duntaxat passu, quém pro nobis fecisses? Respondit mihi Dominus: Sustinui vestrj causâ tam multum, ut vobis demonstrarem infinitum amorem, & charitatem, quâ vos amavi, & amo, utq; agnoscetis, quanti vos faciam, quantumque valeatis, & quanto per vestras animas astimenti: præterea ut vobis præberem exemplum, & vos animarem ad patiendum pro me, cùm ego tantum pro vobis fuerim passus. Volverimque ipse experiri omnes vestras molestias & afflictiones. Post hanc representationem mortis, & Passionis Domini, quæ duravit triduo, fui valde afflita, & confacta; atque adeò debilitata, ut mihi viderer exspiratura, nisi he Dominus confortavisset, qui mihi dixit: Animâ, tu mihi dedisti, quod tuum est; ego pariter tibi dedi, quod meum est: dedi tibi meos dolores, & cruciatus, quos pertuli; & tu illos sustinuisti mei causa.

§. II.

Cum appropinquaret tempus Passionis, vidi Christum Dominum, vultu valde mesto, & afflito, in quo expressissime demonstrabat ingentem dolorem, quo ipsius anima erat illis diebus oppressa, ob memoriam nostrorum peccatorum (pro quibus illi erant sustinenda tanta tormenta, ut satisfaceret Æterno Patri) nostrâq; ingratitudinis, eò quod tam parvum essemus profecturi, extanto ac tam pretioso remedio. Et quia hoc illi semper versabatur ante oculos, ideò anima ejus extremè angebatur, id quod apparebat quasi delineatum in tam tristi ac lamentabili specie vultûs, ut nequeat verbis exprimi, qualis fuerit. Tristitia namque ipsius non erat melancholica, qualem solent præferre homines, quando patiuntur quampiam affli-

afflictionem, sed alia longè diversa. Sicut enim alias in Divino illius vultu video coruscantes radios ejus Divinitatis, & maiestatem, adeò ut vel inde advertam, ipsum non solum esse Hominem, sed etiam D E U M; ita tunc in lineamentis faciei mihi manifestabat magnitudinem doloris, & anxietatis, quā ejusdem anima hōc tempore vicino Passioni, propter dictas causas, excruciatabatur. Eo modo se mihi intrā biduum vel triduum quater aut quinque præbuit spectandum; ideoque ipsi ex initio animo plurimā compatiebar & conolebam.

Dominicā Palmarum, antequam ille ciceret, mihi dixit Dominus: Accipe, A nima, hunc fasciculum myrræ, ac reponere illum in tua anima, & corde. Erat fasciculus omnium instrumentorum Passionis. Statim illum siccuscepi, & amplexata sum omnia illa instrumenta sacræ Passionis J E S U Christi, qui est unicum Bonum ac D ominus noster, cum summo meo sensu & dolore. Tenebam sacram coronam supra pectus, sanctissimos clavos paulo inferius, qui omnes tres suis cuspidibus pertingebant ad cor; flagella quasi circumdabant corpus à summo ad imum. Huc dolori & sensui diu suaviter absorpta, immorata sum. Deinde modicū quievi: & intrā unam horam redij ad eundem affectum, ac si mihi denuò Dominus obtulisset illa sacra sancta instrumenta, quæ proinde amplexabar, mihiq[ue] apprimebam cum veneratione, dolore, & recognitione misericordiæ, ac beneficij mihi à Dōmino p[ro]st[itu]i. Idem alijs quoque vicibus accidit, spatio quatuor vel quinque horarum, quibus singulis Dominus renovabat istam oblationem, cum omnibus dictis affectibus: quorum etiam miserabile corpus fuit particeps, quia ex interna afflictione animæ in illud fuerunt derivati dolores, & summa molestiæ, quas toleravit toto die Domini co, & ultra: inhæseruntque mēx animæ, & intimo pectori, veluti impressa signa illorum instrumentorum, cum dolore, quasi ibidem corundem vis permanisset.

(e)†(a)

§ III.

Sub initium sanctæ Hebdomadæ, vidi Christum Dominum induitum veste, elegantissimâ, & ornatâ pretiosis lapidibus, qui resplendebant & coruscabant tanquā parvæ & nitidæ stellæ. Vestitus autem erat coloris adeò inusitati, ut non potuerim intelligere qualis esset; quamvis apparuerit quasi niger, cum tamen non esset. Cognovi eccl[esi]is illuminata, quod significaverit partim eminentissimas virtutes, & pretiosissima merita Domini, qui ea erat induitus, partim verò maximam angustiâ, & dolorem sanctissimæ ipsius animæ: quæ omnia me excitabant ad affectus magnæ commiserationis ob ejusdem dolores, & consolationis propter thesauros, quos nobis per illos est promeritus.

Alio die mihi comparuit, & cum intuita essem sacratissimum ipsius vultum, vidi illum coopertum sudore sanguineo, quo ostendebat, se maximam in anima sua pati angustiam; & cum aspicerem corpus, vidi pariter illum pretiosum sanguinem ita ex ipso manantem, ut humectaret ejus velles. Hac visione adeò fui afflita, ut nisi mihi Dominus disparuisset, quemadmodum fecit, non potuissim illum videre in tanta constitutum angustia, quantam p[re]ferebat. Alijs conspexi Christum Dominum, mihi eo modo repræsentatum, quo sudavie in horto sanguinem, & vidi, quod in illa specie comparuerit cum magnæ verentia coram sanctissima Persona sui Patris, e[st] que dixerit: Pater mi Potens ac Sanctissime; jam Tuæ Majestas poterit videre, qualiter fuerim habitus à peccatis mundi, & quid sim passus pro redimento homine, atque ut obedirem Tuæ Majestati, tanquam meo Patri, meo D E O, ac meo D omino. Per istam obedientiam, & per hunc sanguinem fusum pro homine, te rogo, ac supplex deprecor quām instantissime, offens tibi sudorem sanguineum, & agoniam, quam sustinui in horto Gethsemani, ut ilius & omnium meorum tormentorum intuitu digneris misererri populi Christiani, ipsique ignoscere ejus delicta & peccata, neq[ue] illum deseras ac derelinquas, quæ admo-

admodum promeruit ac irritavit tuam iram. Divina Majestas audivit illas preces, & petitionem sacratissimi sui Filii, summo cum amore & affectu, responditque ipsi: Fili mi dilectissime, ego te amavi ardenterissimo ac infinito amore, & sum is, qui mihi in te plurimum complaceo, tua quoque merita & sanguis, quem profudisti, sunt infiniti valoris, ut salvetur mundus, utque ignoscantur illi omnia ipsius peccata, quantumlibet sint multa, & magna; quod mihi sufficit, ut miserear mei Populi Christiani, eique ignoscam, nec illum derelinquam, ut dicis. Scis tamen bene, mi Fili, ab æterno charissime, concedendum esse locum meæ justitiae, atque dum deest dispositio ex parte creaturæ, ac firma voluntas, requisita ad non peccandum, & quando illa mihi non cooperatur, ac meis auxilijs, que ipsi præbeo, non posse propter-

ea omnia fieri, quæ fierent, si creatura collaboraret, mihique cooperaretur. Quia tamen tu me rogas, ac deprecaris per tua merita, & fusum sanguinem, faciam in tui gratiam, quod à me postulas, quantum erit possibile, & expectabo, contineboque meam justitiam, ac juvabo ipsos efficacius. Audivit Christus Dominus, quod à Patre ipsius Æterno dicebatur, & se, exhibita illi summi reverentiâ, inclinavit, preseferendo gratitudinem, & infinitas agendo gratias eidem Æterno Patri, pro præstito sibi beneficio. Post hoc autem fui subito abstracta, & obstupui, videns, quomodo Christus Dominus, quæ Homo, sit noster Advocatus apud suum Æternum Patrem, eique repræsentet sua merita, & fusum sanguinem, pro quo illi agebam infinitas gratias, ipsumque benedicebam, nec non pro bonitate ejus ac misericordia.

C A P U T X V.

De mysterijs Passionis Feriæ Sextæ in
Paralceve.

Postmodum Dominus mihi ostendit mysteria Sancti diei Veneris. Cum enim illa desiderarem meditari modo ordinario, qui doceatur à Sanctis, fui in spiritu ducta eo, ubi Dominus est passus sua tormenta. Et quidem circa horam quartam matutinam, vidi illum in quadam aula solum, antequam fuissent ingressi milites, & ministri infernales. Ego tantummodo flebam, attollens oculos, ut aspicerem Divinam ipsius Majestatem, atque agnoscens tantam tristitiam & angustiam, quam patiebatur, iterum illos demittebam, neque ipsam audebam intueri ejus faciem, eo quod mihi non suppeterent vires ad sustinendum tantum dolorem, quem mihi al-laturus erat ille intuitus. Amabam autem illum toto meo corde, ac fundebam lachrymas propter dolores & cruciatus, qui ipsi imminebant, & quos erat perpessurus in suo tenero corpore, dicebamque illi cum

ingenti dolore: Estne possibile, mi Domine, tibi toleranda esse talia flagella, ac spinas, & clavos, atque crucem? & talia tormenta esse parata tuo sacratissimo corpori, quod est delicatissimum inter filios hominum? tum Divina ejus Majestas, quasi ostendens se desiderare, ut inde abirem & excederem illâ Aulâ, in qua eram, mihi dixit: Surge & exiforás, jam enim est tempus; siquidem modò venient ministri Justitiae, neque convenit tuæ debilitati, ut hic diutius moreris. Dum hoc audirem, dici à Christo Domino, mea anima fuit repleta magno dolore, dixique illi: Non, non, Domine mi, & Delicium meum, non oportet me hinc egredi. Nunquid te derelinquam solum in manibus tuorum inimicorum, qui te sunt tam crudeliter tractaturi? Hic volo tecum manere, tibi assistere, & particeps fieri tuorum dolorum, sentiendo illos in mea anima, ut par est. Reposuit mihi ipsius Majestas: Non, Filia, egredere & quiesce; quia mihi soli patient-

Cc 2

dum